

Er was eens een meisje. Ze heette Gifappeltje. Haar wangen waren zo rood als de appel waarmee de boze koningin Sneeuwwitje had vergiftigd. Gifappeltje woonde met haar grootmoeder in een klein huisje in een donker bos. Ze waren erg arm, maar leefden in alle rust.

Op een ochtend werden Gifappeltje en grootmoeder wakker. Het was nog vroeg. De zon was nog niet op en het was nog lang geen tijd om op te staan. Dat ze wakker waren, kwam door een geluid.

‘Wat is dat?’ vroeg Gifappeltje.

‘Ik weet het niet,’ kraakte haar grootmoeder, die naast haar in bed lag. ‘Het is niet heel hard, maar... maar het doet wel pijn aan mijn oren.’

Het geluid was heel schel. Het klonk als naaldjes van glas die door de lucht vlogen, zo hun oren in.

Grootmoeder stopte haar hoofd onder haar kussen. Gifappeltje deed haar vingers in haar oren.

Roderick het roodborstje was ook wakker. ‘Au, au, au,’ tjlpte hij. Vogels hebben geen vingers om in hun oren te doen.

‘Kom hier, arm dier,’ zei Gifappeltje. Ze pakte

de vetpot. Daar zat het vet in dat ze op hun brood smeerden. Gifappeltje kwakte het vet in de oorgaatjes van de vogel. Zelf smeerde ze ook haar oren dicht. Het hielp niet veel. Net genoeg om geen hoofdpijn te krijgen.

II

Waar kwam dat nare geluid toch vandaan? Gifappeltje klom uit bed. Ze zocht in alle hoeken en gaten van het huis. In de kast, in de pannen en in de potten. Onder het bed, achter de kist met dekens. Maar wat het geluid ook was, binnen vond ze het niet.

Het kwam dus van buiten. Gifappeltje liep het huisje uit. De zon kwam op. In het roze licht keek ze om zich heen. Maar ze zag niets wat dat schelle geluid kon maken. Niet op het gras. Niet tussen de struiken. Niet in de bomen. Toch ging het maar door en door en door.

Grootmoeder bond twee kussens tegen haar oren en kookte pap voor het ontbijt.

‘Lekker,’ zei Gifappeltje, ‘pap met bruine suiker!’

Met een houten lepel deed grootmoeder de pap in twee kommen. Toen kwam de suikerpot op

tafel. Er zat niet veel meer in. Voor elk een schep en toen was het op.

‘Ik zal straks suiker kopen in het dorp,’ riep Gifappeltje. ‘Wie weet hoor ik dan ook waar dat geluid vandaan komt.’

Want dat geluid bleef maar snerpen. Zo schel dat ze het in hun botten voelden.

III

Toen de pap op was, ging Gifappeltje op pad met de lege suikerpot. Op weg zag ze mensen met hun vingers in hun oren. Of net als grootmoeder met kussens om hun hoofd gebonden. Bij een herder staken plukken wol uit zijn oren.

Gifappeltje vroeg aan de mensen of zij wisten waar dat geluid vandaan kwam. Ze schreeuwde: ‘Weet u het soms?!’ Maar niemand wist het. Ze hadden ook geen tijd om te zoeken. Ze moesten ook hun werk doen. Maar op hun gezichten zag je hun pijn. Want vet, vingers, kussens of wol; niets hielp.

Toen Gifappeltje bij de winkel in het dorp de pot met suiker had gevuld, begon ze aan de lange weg terug. Toen ze op de helft was, ging ze op een

steen zitten rusten. Haar voeten deden zeer van het lopen en haar oren pijn van het geluid. Terwijl ze daar zo zat, strompelde er een man voorbij. Hij was heel oud. Hij had een kaal hoofd, een lange, grijze baard en twee enorme oren. Het leken wel de zeilen van een boot, zo groot. Hij had een emmer bij zich. Helder vocht klotste over de rand. Hij glimlachte vaag.

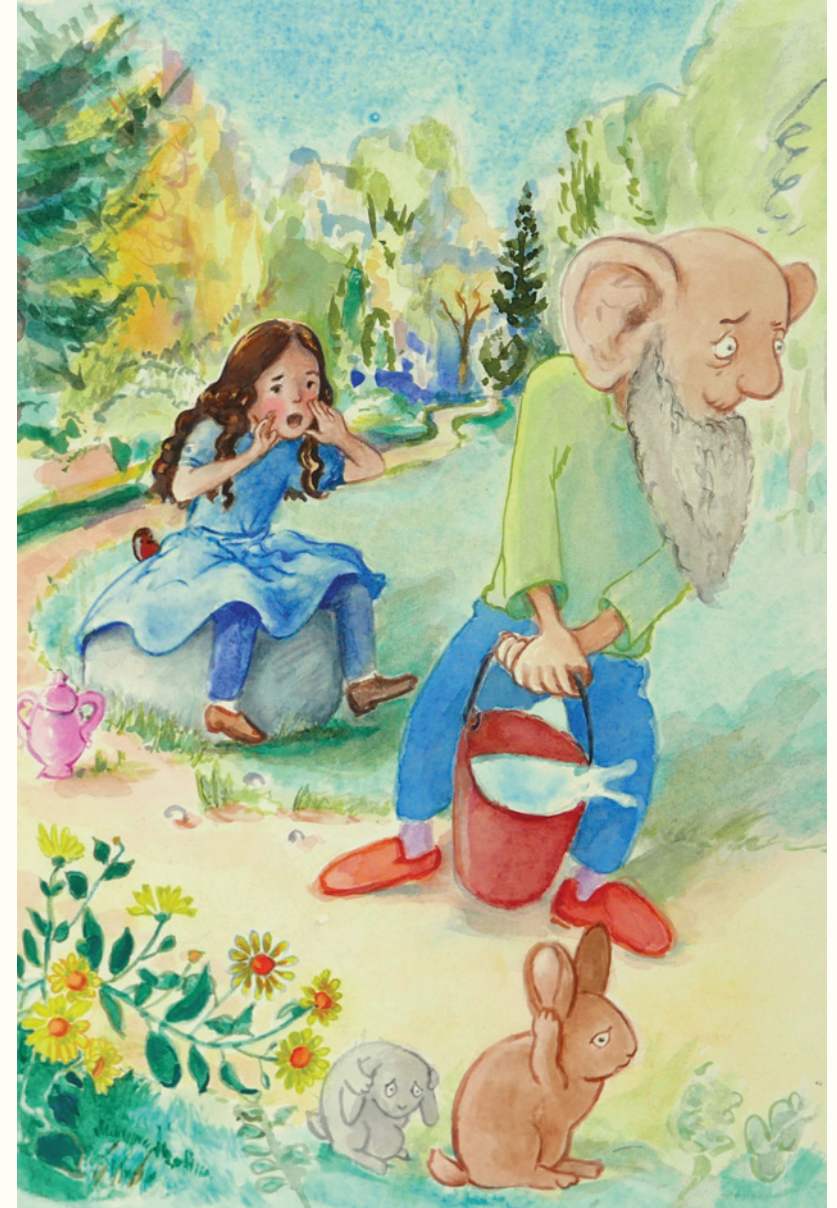
‘Meneer!’ schreeuwde Gifappeltje. ‘Weet u misschien wat dat geluid is?!’

Maar de man hoorde haar niet. Ook niet toen ze het nog eens vroeg, zo hard als ze gillen kon.

IV

Toen ze weer thuis was, vertelde Gifappeltje aan grootmoeder hoe het in het dorp was. Over de mensen met hun vingers, kussens en wol. Dat niemand wist wat dat geluid was. Over de man met de grote oren en de emmer. En dat hij haar niet had gehoord. ‘Hij glimlachte ook zo vreemd,’ zei Gifappeltje tot slot. ‘Alsof hij geen last van dat geluid had.’

‘Dat was vast Lambert,’ zei grootmoeder. ‘Die heeft joekels van oren. Dat hij je niet hoorde en

geen last heeft van dat geluid, is niet zo gek. Hij heeft grote oren, maar hij kan er niks mee horen. Vroeger, toen hij nog een jongen was, was hij in de leer bij een tovenaar. Op een dag is bij het maken van een toverdrank de ketel ontploft. Dat gaf een heel harde knal. Sindsdien is hij doof. Maar hij glimlachte, zei je? Dat vind ik wel vreemd. Dat heb ik hem nog nooit zien doen. Lambert is geen vrolijk mens. Hij woont in zijn eentje in een hut in het moeras.'

Die nacht bleef het geluid als duizend glazen naaldjes door het donker vliegen. Geen mens of dier kon slapen.

V

Ook de dag en nacht erna bleef de schelle toon maar klinken. Niemand deed een oog dicht. Iedereen was moe. Iedereen had pijn in zijn hoofd.

'Ik kan niet meer,' zei Gifappeltje na weer een nacht zonder slaap. 'Als niemand anders er iets aan doet, doe ik het wel weer.' Ze smeerde vet op haar brood én in haar oren. Toen ging ze weer op zoek naar de bron van dat nare, schelle geluid.

Maar waar moest ze heen? De glazen naaldjes

